

Sygn. akt IV U 851/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie

w składzie: SSO Kazimierz Kostrzewa

po rozpoznaniu w dniu 11.08.2014 r. w Tarnowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania od decyzji z dnia 4 czerwca 2014 r.

znak: (...)

postanawia

odrzuć odwołanie

SSO Kazimierz Kostrzewa

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 4 czerwca 2014 r. odmówił T. M. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Uzasadniając decyzję organ rentowy podał, iż Lekarz Orzecznik Oddziału orzeczeniem z dnia 13.05.2014 r. uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W dniu 25.06.2014 r. E. M. wniosła skierowane do Sądu Okręgowego w Tarnowie odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mężowi prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Sąd Okręgowy w Tarnowie przesłał to odwołanie organowi rentowemu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego odrzucenie na zasadzie art. 477⁹ § 3¹ kpc ewentualnie o zawieszenie postępowania z uwagi na zgon T. M., który nastąpił w dniu (...) r. Organ rentowy wskazał, że przedmiotowa decyzja została wydana na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 13.05.2014 r. stwierdzającego, że odwołujący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Od powyższego orzeczenia odwołujący nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej w terminie 14 dni przewidzianym w art. 14 ust 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. nr 39 poz. 353.) - pomimo stosownego pouczenia w tym zakresie, ani też nie złożył wniosku o przywrócenie terminu na dokonanie tej czynności. ZUS podniósł ponadto, że odwołujący nie wskazuje w odwołaniu nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy powstałych po dniu wydania orzeczenia przez Lekarza Orzecznika, a odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd rozważył co następuje:

Odwołanie E. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 4 czerwca 2014 r. podlega odrzuceniu na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc.

Stosownie do treści powołanego przepisu Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, Sąd uchylił decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie orzeczeniem z dnia 13.05.2014 r. Lekarz Orzecznik uznał T. M. za osobę zdolną do samodzielnej egzystencji. Odpis tego orzeczenia doręczono badanemu za pośrednictwem operatora pocztowego (akta ZUS). Przedmiotowe orzeczenie, które organ prawidłowo doręczył odwołującemu zawiera pouczenie w przedmiocie przysługującego badanemu prawa do wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Odwołujący nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika Oddziału w ustawowym terminie 14 dni.

Terać odwołania nie wskazuje, iż odwołujący w jakikolwiek sposób usprawiedliwia uchybienie terminu, w szczególności przyczynami od niego niezależnymi. Odwołujący jednocześnie nie wskazuje żadnych nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy powstałych po dniu wydania orzeczenia przez Lekarza Orzecznika, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia oraz ponowne rozpoznanie sprawy na podstawie art. 477⁹ § 2¹ kpc.

Zgodnie z art. 14 ust 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. nr 39 poz. 353.) - od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

Ust 2c powołanego przepisu stanowi, iż Komisja Lekarska nie rozpatruje sprzeciwu wniesionego po terminie. W uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez Sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

W świetle powyższego odwołanie od zaskarżonej decyzji należało odrzucić w oparciu o art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odwołujący bowiem, mimo prawidłowego pouczenia nie wniósł w ustawowym terminie 14 dni sprzeciwu do Komisji Lekarskiej od orzeczenia Lekarza Orzecznika, a odwołanie od wydanej w wyniku przedmiotowego orzeczenia decyzji oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących przedmiotowego orzeczenia oraz jako pochodzące od osoby nieuprawnionej.

W myśl art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. nr 39 poz. 353.) w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Zgodnie z ust. 2 powołanego artykułu osoby wymienione w ust. 1 mają prawo do udziału w dalszym prowadzeniu postępowania o świadczenia, nieukończonego wskutek śmierci osoby, która o te świadczenia wystąpiła.

E. M. nie przedłożyła pełnomocnictwa do reprezentowania T. M., zatem nie była uprawniona do wniesienia odwołania od decyzji z dnia 4 czerwca 2014 r., skoro w dniu wniesienia odwołania T. M. żył.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)